Ч. 113 (10.496). Львів, неділя 24. травня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополудн. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Противенство культур.

Польща і Росія взаїмно себе притягають. Між ними нема глибокого противенства інтересів, а є тільки суперництво на полосі, що простягається між Польщею і Росією. І якраз те суперництво викликувало боротьбу, спричинювало війни, а вкінці довело до розвалу старої Річипосполитої. В чім же замикається суть польсько-російської боротьби?

В польській публіцистиці і публіцистичній історії здобув право громадянства видуманий і зручно зафіксований комунал, що корінь польсько-російського антагонізму, що суть польсько-російської боротьби, що непрохідна пропасть спорів і сутичок має своє джерело в противенстві культур: східної-російської і західної-польської.

Ніщо не є більше далеке від правди, як ця видумка, як цей беззмістовий комунал, яким Поляки аж до абсурду оперують на всіх ринках Европи. Недавно помершій польський публіцист А. Холоневскі в одній зі своїх брошур („Istota walki polsko-rosyjskiej“) вичерпуючо доказав, наскільки подібні твердження минаються з правдою.

Польсько-російська ворожнеча є дуже стара. Від XVI. до XIX. ст. Польща вела аж 16 воєн з Росією. Перший московський цар Іван III. в роках 1499—1503 вступає на пограниче Польщі і бере частину земель біля Десни. Від того часу кожне польське покоління веде війну з Москвою. Жигмонт Старий веде три війни. В четвертій з ряду Смоленськ лишається за Москвою. В пятій Іван Грізний здобуває Полоцьк, в шестій Стефан Баторій бере верх над Москвою. За Жигмонта III. польські війська під проводом Жулкевского вступають в Москву. І знов Володислав IV. веде нову війну, на Яна Казимира припадає дві війни. Після „потопи“ Польща тратить рівномірність сил з користь Москви через велику українську революцію Богдана Хмельницького й активну боротьбу України проти Польщі. Україна спричинила декаденцію Польщі. З того часу Польща вже є тільки тінню минулої величі. Після „потопи“ Польщу розкладають всякі ратункові конфедерації аж до її поділів.

Польсько-російський антагонізм мав і ліричні інтермецца під назвою „вічного мира“. Але кожний „вічний мир“ („wieczysty pokój“), був нетрівкий. Ніколи не вдалося погодити інтересів Польщі з інтересами Росії, хоч були спроби помирення і в XIX. ст. Таж Олександер I. і Микола II. були польськими королями. Таж конґресове польське королівство мало свої національні інституції: сойм, уряд, армію. В рр. 1860—1862 марг. Вельопольскі за одним махом усунув 12-тисячну армію російського чиновництва, а Конґресівка одержала знову свій власний уряд. Замісць згоди і співпраці, лунав серед Поляків оклик: до зброї! — і „вічний мир“ топився в повстанчих рухах.

Повстання характеризується як реакцію на російський гнет. Та це не відповідає дійсности, бо повстання не вибухали тоді, як було найгірше, але як було розмірно найліпше. Отже лишається противенство культур, про що вже згадувано. Та приписувати тому подн ріжницям непереможну всесильність, значить завдавати брехню історії й сучасности. Нпр. Жиди приймають культуру кожного народу, серед якого живуть, часто стоять в перших рядах засвоєної культури, а все таки вони всюди більше або менше зненавиджені. Сьогодня в цілому світі, не виключаючи перетворюючої культурно до ґрунту всі народи, племена і раси Америки, лунають антисемітські кличі. Франція й Італія, Англія й Німеччина мають культуру того самого покрою, а все таки вони століттями жили й жиють в різких антагонізмах. У великій світовій війні не боролися дві культури: східна і західна, тільки народи ріжних культур загальних і національних. Таким чином ані однородність культур не творить ідиль між народами, ані їх ріжнородність не виключує однородних змагань. Ріжниця культур не була і не є теж причиною польсько-російської боротьби.

В польсько-російських взаєминах відбувався подвійний процес: притягання і відтручування. В одній з тих фраз наступав „вічний мир“ і співділання, в другій боротьба і війна.

Довгий час у Польщі й Росії нуртувала думка про потребу політичної унії. Насильного приєднання Литви Поляки не вважали твором викінченим, тільки частиною великої праці. Перед наступними поколіннями було ще більше завдання: зєдинити в один державний організм Польщу, Русь (Україну і Білорусь), Литву і Москву — очевидно під суприматією Польщі. Останній з Ягайлонів радив віддати польський престол Іванові Грізному. Кандидатом до польської корони був царевич Федір Іванович. Серед польської шляхти широкий відгомін находила думка „by chciał być Fiodor jako Jagiełło“. Опісля наступила трагікомедія Самозванців. Аж до Петра Вел., який утвердив самодержавство при допомозі західних зразків, менше або більше проривалися в Московщину польські впливи. Змагання зєдинити Польщу з Москвою викликує в русофоба Бобжиньского незвичайний подив: „powzięliśmy śmiałą myśl, ażeby przyzwaniem na tron polski cara Iwana ukrzepić pierwiastek władzy, jakiego nam brakło, państwu Iwana otworzyć przystęp do cywilizacji i jej siłą wielkie przeciwieństwa złagodzić“. — „Była to niewątpliwie największa, najpolityczniejsza myśl z całego bezkrólewia!“ — заключує Бобжиньскі зі смутком.

Російська культура ніколи не була в різкій боротьбі з польською. Вистане згадати, що в трьох перших десятиліттях XIX. ст. Росія поширює польську культуру на областях непольських. В 1797 р. на Україні й Литві (Білоруси) привернено польський устрій публичного життя зі „сойминовою“ самоуправою, виборністю адміністрації й виборним судівництвом. Виленський університет і кремянецький ліцей були огнищами й розсадниками польської культури.

А все це доказує, що противенство культур не може становити чолової причини польсько-російських розходжень. Польсько-російський антагонізм пливе з инших джерел, а боротьба між Польщею й Росією ніколи не мала характеру культурного, тільки виключно політичний. Її підкладом є реальна суперечність інтересів. Є це боротьба за державну область розросту, за терен поширювання, боротьба за Україну і Білорусь.

Ф. ф.

По німецькім експозе.

Дипльоматична мовчанка. — Справа окупації. — Гарантійний пакт і Ліга Націй. — Сумнівні східні кордони. — Роля сили.

Німецький міністр закордонних справ Штреземан мав нелегке завдання, коли виголошував останню програмову промову. По численних заявах німецького уряду, що вибір Гінденбурга не змінить напрямку дотеперішньої закордонної політики, треба було торкнутись реальних актуальних питань і дати доказ: як Німеччина уявляє собі взаємини з найближшими сусідами і своїми дальшими опікунами.

Першою характеристичною рисою тієї промови була дипльоматична мовчанка про становище до Франції та Англії. Це становище вичерпується точним, на думку Штреземана, виконуванням пляну Доза. Навіть коли міністр закордонних справ казав про справу окупування території — він старався не звертати свого жалю під безпосередньою адресою держав, які занняли ці території, а казав про несправедливість мирного договору. Відомо, що Німеччина так само як Франція вяже окупацію Рейнщини з питанням гарантійного пакту, хоча, річ ясна, виходить із зовсім противного становища у цій справі. Штреземан досить різко критикував факт, що Німеччина до цього часу не одержала ноти міжнародньої союзницької комісії, яка мала ствердити прогріхи Німеччини щодо стану розброєння. Таке загаєння є, на його думку, лише претекстом, щоби продовжувати дальше окупацію німецьких територій. Всі неточности розброєння зводяться до дрібниць, які можна полагодити при взаємній добрій волі, потрібній до порозуміння.

З питанням розброєння звязана справа гарантійного пакту, — з гарантійним пактом питання вступу Німеччини до Ліги Націй. Союзні держави хотять приневолити Німеччину формальними клявзулями Ліги Націй, а щойно тоді почати дискусію про підстави гарантійного пакту. Німеччина спершу хоче одержати умовини, які дадуть їй запоруку, що вступ до Ліги Націй не є звернений виключно проти неї. Цієї думки Штреземан не висловив просто та безпосередно, а обмежився на недвозначній заяві, що ніякий гарантійний пакт, який не повстане при співучасти Німеччини не може бути доцільною розвязкою нинішного европейського заплутаного становища.

До цієї загальної заяви додав він ще дуже реальну увагу, що східні кордони, сумежні з Польщею, не прийме ніколи ніякий німецький уряд як остаточні. Такий стан є зазіханням на кордони Німеччини. Коли зважити, що такі самі заяви складає також польський уряд, впевняючи, що ніколи не згодиться на нарушення теперішніх своїх кордонів — то ясно, що союзники, які хотять погодити двох непримиримих сусідів мають ще важше завдання, як міністр республики, що хоче у своїм експозе вибілити чорну постать свого нововибраного президента.

Остання промова Штреземана есенціональна тим, що вона стверджує фактичну однодумність усіх політичних напрямків німецької політики у тому болісному пункті який вражає національну гордість кожного народу, переможеного не на те, щоби виміряти йому справедливість, а на те, щоби спинити його дальший розвиток у природних межах його сили. Німеччина не має наміру вирішувати своєї долі силою — каже Штреземан. А одночасно він не додає того, що розуміють усі без пояснень, що зректись тієї сили у майбутньому не може ніякий нарід.

Звідкіля почнеться дискусія над гарантійним пактом при такім стані справи? — над цим ломлять собі голову всі дипльомати, що бажають мира, а не мають засобів змінити ще раз географічної карти Европи.

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie, Pr. 359/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 107 (10.482) z dnia 17.V. 1925. w artykułach pod tytułem 1) „Strażaky i straszaky“ między słowami: a) prywatne pidpryjemstwo... a: Ne je se gazetka, b) darowa manna... a: Ot że polsky, c) do aresztu... a: W Strażnyci, 2) „Do procesu posłiw“ od słów: takyj łyst.. do końca artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) uk. w ustępach pod 1) i 2) występku z § 300 uk i art. VIII. ust. z 17.XII. 1862 Dz.p.p. Nr. 8. 1863. pod 2) uznał dokonaną w dniu 16. maja 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. t. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 18. maja 1925 r.

Hawel

Голод.

Внесок послів Українського Клюбу про негайну поміч голодуючому населенню.

В наслідок неврожаю 1924 р. селянство воєвідства: львівського, станиславівського, тернопільського, волинського та поліського, себто великої частини земель західної України находиться у кастрофальнім положенні. Ці простори української землі належали перед світовою війною до малоземельних районів і хлібороби почували

пекучу недостачу землі.

Цей сумний стан виступав ще різкійше, з огляду на величезні латифундії польських та російських обшарників, головно на Поліссі та Волині. У Галичині, як це видно з даних 1902 р. було 80 проц. селянських господарств простором менших як 5 г.; так само, як не гірше було на Волині та Поліссі. На цьому всьому просторі був перед світовою війною, задля недостачі землі, поширений еміграційний рух. Цей простір не в силі був прогодувати населення, що жило на ньому, і туди привозили чимало хліба з инших земель. Нпр. у Галичині привозили що-року приблизно 25.000 вагонів збіжжа з Угорщини. Так само багато збіжжа привозили на терен Полісся та західної Волині, яка нині є під польською владою. Війни, що велись на просторі цих країн на протязі шести літ, знищили їх. Підчас світової війни на Волині (волинське воєвідство) знищили 212·5 тис. хатних та господарських будинків, приблизно стільких на Поліссю, у станиславівськім воєвідстві 129·2 тис., у львівськім — 152·6 тис., у тернопільськім — 235·1 тис. Воєнні втрати в самій Галичині до кінця лютого 1919 р. дають суму три міл. 544 тис. передвоєнних австр. корон.

Польський уряд не причинився до відбудови

цих країн, де відбудова велась здебільша коштом самого населення. Стан хліборобського населення у цих країнах, зруйнованих війною, погіршився ще в наслідок кольонізації земель наплиновим чужим елементом. Адже при істнуючім стані недостачі землі нема там місця ні на одного кольоніста в поза меж цієї території. Внаслідок кольонізації та осадництва тамошне селянство не має доступу до землі, яку віддають зайдам — і воно втратило спроможність заробітку у панських розпарцельованих маєтках.

Податкова політика теперішнього уряду

ще більше пригноблює селянство, бо відбирає йому весь дохід і нищить йому господарство. Отже при такім стані неврожай 1924 р. спричинив господарську катастрофу селянства у згаданих воєвідствах. У значній частині цих воєвідств запанував голод з усіма страшними наслідками. Маємо випадки, коли селяне, задля недостачі иншої поживи їдять хліб зі зерняної бараболі (пов. Рудки). Випадки недуг на ґрунті голоду пов. Долина, (станисл. воєв., Яворів, львів. пов.), на Волині цілі громади не мають хліба (пов. Ковельський, Камінь-Коширський і ин.). Селянство примушене продавати за безцінок своє господарське знаряддя і таким робом руйнує основи свого господарства. Насінна урядова підмога не принесла в дійсности селянству ніякої помочі. У Галичині ця підмога для весняних засівів покрила ледви $^1/_{11}$ частину потреб.

Влада має обовязок

ратувати населення, яке находиться у катастрофальнім становищі.

З огляду на те підписані ставлять внесок:

Високий Сойм зволить ухвалити:

Взиваємо уряд

1. негайно постачити достаточні кредити для селянських позичок через кооперативні організації на землях, де панує неврожай;

2. відчинити кредити для закупна збіжжа та його роздачі в місцях неврожаю, шляхом неповоротних позичок. Поділ збіжжа доручити кооперативним організаціям;

3. відчинити кредити на організації в неврожайних районах, у широких розмірах на публичні роботи;

4. видати розпорядок, який стримав би стягнення усіх безпосередніх податків з дрібних власників аж до часу, коли виявляться наслідки нового врожаю.

Варшава, 15. травня 1925.

* * *

ГОЛОД.

На увагу Яворівщині!

Заходом Повітового Комітету допомоги голодному селу в Яворові

відбудеться

в понеділок 25. травня 1925 р. о год. 12. в пол. в салі Народнього Дому в Яворові

ВІЧЕ

з рефератом: **„Теперішний економічний стан села і спосіб допомоги".**

Комітет.

Після шкільного плебісциту.

Оригінальна інтерпретація закону ярославським нациком.

Боратин, повіт Ярослав. Для наших громадян, які внесли декларації з домаганням української мови навчання прибіг інспектор шкільний п. Ващак з Ярослава особисто візвання до переслухання їх в справі шкільних декларацій. Візвав їх під загрозою, що коли не являться, буде уважати це за відкликання декларації, і то візвав їх до 7 кільометрів віддаленої громади Ловець. Коли всі громадяне в обороні своїх прав, не зважаючи на утрату дорогого весняного часу та коштів подорожі, явилися до переслухання п. інспектор в асисті ловецького управителя школи, латинського катехита і двох жандармів освідчив їм, що „тут є Польща а не Австрія" і проте він „не може згодитися", щоби в їх школі була українська мова навчання. Якщо будуть уперто при домаганню української школи обстоювати, то мусять власним коштом винаймати школу і мешкання для учителя, а їх діти хочби і з III. кл. мусять починати науку від I. кл. Так пояснив державний закон державний представник влади. Що на це законодавець і що зверхна влада п. інспектора?

Управителі лісових ревірів повіту Сколе помагають шкільн. інсп. утраквізувати школи.

Директор Ґредлівських дібр в Демнянській, повіт Сколе, п. Кумор, візвав до себе всіх управителів лісових ревірів повіту Сколе на нараду, на яку явився також шкільний інспектор зі Сколього п. Рихліцкі. Була це нарада не в справі заряду лісами а в справі шкільних декларацій. П. інспектор представив справу так, що немовто супроти внесення шкільних декларацій з домаганням української мови навчання через всі громади повіту грозить небезпека, що в цілім повіті будуть виключно українські школи. Щоби цьому зарадити, конечним є, щоби з кожної громади внесено бодай за 20 дітей декларації з жаданням польської мови навчання і в той спосіб зутраквізувати школи. Дальше заявив п. інспектор, що навіть має зі собою в кишені польські декларації, але йому не вільно їх роздавати і не вільно також до тої акції втягати учителів. Тоді з того „клопоту" вивзолив п. інспектора лісовий п. директор Кумор, бо перебрав від нього декларації і роздав їх всім товаришам по званню, взиваючи їх, щоби тою справою щиро занялися, бо прийшов такий приказ від народової організації, від п. старости та й ще від якогось пана з Варшави. Це треба конче зробити, хоч би за підписи декларації треба було платити деревом, травою, сіном чи чим иншим (!) В разі потреби належить звернутися до старости чи до поліції а вони прийдуть з повною поміччю.

Польська кривда.

„Jak ruszczy się lud polski".

Д-р Г. Орліньскі помістив в „Слові польськім" (ч. 130 з 14. п. м., статейку під роздираючим душу написом: „Jak ruszczy się lud polski". Товчком до цеї статті була його поїздка по збаражськім повіті, а особливо відносини в селі Скориках.

Як громадянин села Скорик, будучи обзнайомленим з місцевими відносинами, вважаю своїм обовязком подати кілька заміток до статті „Слова польського". На щож жаліється д-р Орліньскі?

Отже д-р Орліньскі був у Скориках, де є двоклясова школа з знаменитим педагогом Яном Подґурским. До школи ходить 90 дітей, а між ними є 11 таких дітей гр. кат. обряду, яких батьки є римо-католиками. Ними є ученики: Михайло Фабіян, Антін Каліста, Ярослав Мельниківський, Володимир Радчук, Ярослав Пошеляжний (д-р Орліньскі пише: Poszelążny) і Зиновій Збрик — та учениці: Стефанія Довга (Dołha), Стефанія Богач (Bogacz), Олена Слободян (Słobodzian) і Марта Трина (перекручення Trzyna). Батьки цих дітей є римо-католиками. Крім того є ще багато дітей в шкільнім і позашкільнім віці гр.-кат. обряду, яких батьки є римо-католиками. Та на цьому не кінець. Заст. голови читальні „Просвіти" є „зрущони Поляк" В. Мальований, віче в справі „Просвіти" відкривав „такі сам Поляк" Йосиф Збрик, римо-католик Василь Мартинишин (Marciniszyn) є членом читальні „Просвіти" і т. и. І це діється там, де є польська читальня. Такі відносини панують і в инших місцевостях, тому д-р Орліньскі взиває „народові організації" до протиакції перед „винародовлюванням люду польського".

Шкода, що д-р Орліньскі, будучи в Скориках, не зайшов до згаданих в своїй статейці Поляків, а був би переконався, що вони не є ніякими Поляками, тільки свідомими Українцями. Таж такий чи инший обряд або релігія не має нічого спільного з національністю. Від самих „заінтересованих" був би довідався д-р Орліньскі, що Мальовані, Збрикй, Мельниківські, Радчуки і т. д. знають дуже добре, що їх дідів перетягнено на латинство …

Д-р Іван Куровець.

По Югославії та Італії.

(Враження з подорожі.)

У світ за близькими. — Відень. — Військові цвинтарі.

Перетомлений фізично й умово лікарською працею, зломаний і злиднями нашого щоденного та політичного життя, поїхав я з кінцем березня ц. р. за слідами моїх дорогих, які були осолодою і радістю мого життя, з якими і з цілою родиною я саме перед світовою війною, в часі великодних ферій, себто в цій власне порі, що року виїздив з дому побачити ширший світ, відсвіжити мізок до дальшої праці. Тепер їхав я сам, самотний їх слідами, шукав за тим, чого вже ніколи не знайду — їхав відвідати гроби їх у далекій чужині.

Їхав я зі Львова в мішанім настрою; рад, що їду бодай на короткий час з неволі сірого, щоденного життя, надихаюся свободою, побачу Европу, культуру, країни сонця, краси природи і відсвіжу свій мізок; сумний що їду самотний, що їду до тих, яких живими, веселими, радіючими життям ніколи не побачу, а побачу їх могили.

В такім настрою переїхав я границі Польщі, Чехії і опинився в Відні. Мушу запримітити, що ревізія пашпортів, пакунків, грошей в Двєдзіц тепер відбувається по европейськи; не треба висідати і мандрувати на протязі двох годин як торік від одного бюра до другого та вистоювати „у хвості"; ревізія відбувається тепер у залізничім купе вічливо та оглядно, подібно як у Чехії та Австрії. На чеській території в Пйотровіцах по перегляді пашпортів і ревізії пакунків, входить до кождого залізничого возу служба з мітлами і ґрунтовно чистить вози, відтак входить залізничий комісар і повідомляє подорожних, що не вільно занечищувати вагони попілом з цигарет, відпадками і плювати на підлогу. Весь час дороги через Чехославакію залізничий урядовець контролює чистить, а як знайде перед ким з гостей найменший відпадок паперу, лушпини, доручує зараз болєту з грошевою карою. Крім чистоти вражає мило подорожного всюди порядок і дешевість харчів та напитків.

До Відня приїзджається тепер, не як бувало на північний двірець (Nordbahnhof) а на східний, біля полудневого двірця. Для нас, Галичан, це не дуже пригоже, бо в околиці цих двірців є лише два готелі, а саме Паркготель і готель Ріва, які звичайно переповнені і треба з пакунками мандрувати в инші дільниці міста і стратити кілька годин часу. Відень, як і давнійше перед війною велике світове місто; великий рух трамваєвий та автомобілевий, всюди вражає чистість, на кождій вулиці є коші на відпадки паперу, лушпини з помаранч, то що. Відень гарне, велике світове місто, хто його знав добре давнійше та бачив тепер, не то саме місто: психа віденців і зовнішний вигляд міста змінилися війною і повоєнними подіями. Віденці вже не ті веселі, привітні люде; на обличчю кождого відбилася біднота, жура а з ним часто шерсткість і непривітливість. Трамваї без написів куда їде, а все понумероване або позначене буквами, тому треба добре вчитуватися на перехрестних перестанках, на орієнтаційних таблицях, щоби знати що значить число трамваю і куди він їде; не знаючи цього можна цілими годинами їздити, заки попадеш на місце. Немило вражають приїзжого винищені прегарні плянтації і огороди довкола міста, де тепер поміж прегарні каміниці, замісць огородів є цілі ряди нужденних робітничих деревляних барачків, де на розвішених шнурах сушиться білля, кухонна посуда і т. и. Далі вражає чужинця те, що склепи отворені лише від 9—12 і від 3—6 год. по обіді, а ресторани від 3—6 цілком зачинені. Наприклад приїдеш до Відня 2·30 зполудня, хочеш їсти, жди голодний до вечера. В склепах повно всякого добра як перед війною; щодо цін, то на 30—50 проц. дешевше все, а особливо убрання, обув як у Львові.

Пратер — окраса Відня неподібний до давного передвоєнного. Прегарні дерева, якими красувались довгі алеї Пратеру в більшости вирубані, велика частина Пратеру забудована і дальше йде забудова Пратеру. Бурґ, місце замешкання гордих Габсбурґів змінився ґрунтовно. Крім кімнат, де мешкав цісар Франц Йосиф, замешканий приватними людьми, склепи, товариства, школи і т. и. Нема вже музик і бурґжандармів. Коли я переходив „Бурґ", мимоволі задержався на подвірю і прийшли мені в память слова цісаря Франца Йосифа, до депутації Українців, які жалувалися перед ним на страшний гнет у краю. Він не вислухавши і не роспитавши про їх жалі, сказав слова: „Adieu, meine Herren". А ми, раби, дальше молилися за його благоденствіє та вимолювали, щоби як найдовше нам жив. Якби цей цісар був умер скорше на яких 20 літ, може не було би цієї страшної для нас світової війни і знищення краю, — не погинули би наші сини та брати на побоєвищах за велич Австрії.

Скільки змінилося за цей час! Нема вас Габсбурґів, пропала ваша пишність та гордість, нема й сліду по вас, а ми хоч дальше поневолені, виснажені війною і повоєнним лихоліттям, істнуємо, і як не будемо дальше рабами як досі, діждемося ще кращої долі і волі. В мандрівці по Відни бачив я касарні: як „Альзеркасерне" збурені до ґрунту, а инші як „Россавер" і „Рудольфскасерне" замешкалі приватними людьми; по дорозі зайшов до „Альґемайнес Кранкенгаус", де приміщені всі клініки й потрібні до цього наукові інститути. Годинами блукав я по цім великім шпиталі і відчитував безконечні оголошення наукових курсів з усіх можливих ділянок лікарської науки для медиків та лікарів. Подібно як за давних передвоєнних часів за дешеві гроші можуть тут лікарі і студенти набувати і поширювати

ський обряд. Коли ж Поляки намагаються утотожнювати латинський обряд з польською національністю, їм не лишається нічого иншого, як тільки хрестити свої діти в гр. кат. обряді. При конскрипції насильно проти їх волі і виразно зазначенім спротиві їх записано Поляками, якими вони не є і ніколи не були. І так діється в кожнім селі на „кресах", не лише в Скориках. Насильно фабрикується „Поляків", щоби доказати на папері польські претенсії. Тими паперовими цифрами опісля переводиться „доказ", що Сх. Галичина є „мішаною країною". Нпр. в Скориках на 1200 душ є аж 300 „Поляків", а в суті річи нема ані одного. Всі ті Малиовані, Збрики, Ковальчуки, Гронські, як переконався д-р Орлінські, є свідомими Українцями, чинними членами і навіть керманичами українського просвітного життя. Колиб д-р Орлінські не був вдоволився інформаціями „знаменитого педагога" Яна Подгурского, а заглянув між громадян, то був би довідався, що село Скорики видало між иншим лідера ППС. Гната Дашиньского. Дідо Дашиньского був Українцем, дяком в Скориках і писався Дашко, а в 1918 правнук Дашка вже брав участь у війні проти Українців.

Можу впевнити д-ра Орлінського що таких „Поляків", як у Скориках, є у Сх. Галичині до 1 міліона душ. Добре було би, колиб пос. Прушиньскі зі своїми „організаціями народовими" перестав рахувати на таких „Поляків".

Добре сталося, що д-р Орлінські потрудився до Скорик і... відкрив Америку. Забув тільки додати, що хоч Скорики є чисто українським селом, то „знаменитий педагог" Подгурскі вже перемінив українську школу на польську. Можу також впевнити д-ра Орлінського, що його заклики до ратування „кресів" перед „зрущенем" не осягнуть ніякого реального успіху, бо скоро тільки селянин-латинник приходить до свідомости, то він є втрачений для експериментів Прушиньского. Прикладом того є якраз Скорики, де „знаменитий педагог" Подгурскі всіми засобами трудиться над польонізацією „кресів", і все даремне.

Иосиф Пашук.

Скорики, 19. V. 1925 р.

Відгуки дня.

З дороги.

В якій мірі я привязаний до Львова, можу пізнати тільки тоді, як виїзджаю з нього.

З грудей зсуваються немов якийсь тяжкий камінь, віддих стає повнійший, а серце починає бити давно забутим ритмом. А ще як трапиться що ні поліція ні жінка не знають куди я їду, то почуваєш себе справді вільним горожанином... — кавалєром.

На конях летиш на стацію і сідаєш до потягу.

Потяг пристанув у тіни стацийного балдахину, прижмурив очі і дрімає. Десь-недесь крізь розбиті шибки бальдахину вдирається полумінь південного сонця і припікає боки потягу. Він час-від-часу невдоволено засопе, трусне хребтом, блисне оком, але за хвилю знов западає в дрімоту...

Щойно друга половина мая, але вже видно літників.

Сперши віндаци і на плечах носіїв зявляється ціла гора клунків, коробок і валіз, а далі за ними Він і Вона.

Обидвоє вбрадувані і... обидвоє мають зажурені міни.

Він тому, що Вона відізджає, Вона тому, що покидає Його.

Збоку, дуже дискретно, походжає Той Третій — якийсь молоденький поручник від саперів.

Він і Вона прощаються.

Згідно з усіми приписами церкви і доброго тону падають собі в обійми. Вона додає пару сліз із власної пильности. Понтім не забуває і за Того Третього та між одним і другим подвужим поцілунком пересилає йому розкішну усмішку. Завдаток, який певно не пропаде.

Свисток кондуктора розлучає пару заприсяжених голубів. Вона вскакує легко і ґраціозно до вагону (не забуваючи зазначити, що має гарну ніжку!), а Він... дивиться на годинник.

Потяг постогнуючи рушає з місця.

Мають хусточки... Він шепоче: „Прощай!", Вона шепоче: „Прощай", а той Третій: „До побачення!"

За хвилю Він іде до виходу. Ніхто не пізнав би тепер Його. Випростований, усміхнений. Повною грудю видихує зі себе давно ожидане слово: „Нарешті!"

Той Третій ще довго стоїть і дивиться вслід за потягом.

— Їхати в суботу чи ні!—питається сам себе. Виплатиться...—порішає і йде подивитись на розклад їзди.

А Вона?!

Сидить у переділі і стукає в пальці: „Приїде, не приїде, приїде! Приїде! і очі покриваються серпанком розкішної певности.

Я їду в тім самім переділі.

Дивлячись на те все, згадую давні добрі часи. І я був молодим і був поручником, хоч і не від саперів...

Минулося!...

Тепер дирекція театру „Життя" не хоче вже давати мені роль „Того Третього"... Не тому, що може я вже за старий, а тому, що мусів би змилити чуйність не тільки чужого чоловіка, але й... власної жінки.

А поїзд несеться чимраз скорійше на південь, у сторону... не кажу чого. Хвилюючим морем збіжа, понад пахучі килими трав, крізь зелені тунелі лісів.

Із-за гори вибігли на стрічу, мов непрошені гості, хатки кольоністів.

Думка переходить на недалеке майбутнє... весеcе і невідкличне...

Галактіон Чіпка.

своє теоретичне і практичне медичне знання. Всюди надзвичайна чистість і лад.

Дальше у мандрівці по Відні зайшов я на університет. Тут знайшов як за давних часів юрбу веселих і молодих студентів та студенток, яких за моїх часів ще зовсім не було. Немило вражало мене, що жіночого роду студенство якесь марне, мало моцарне, приблідле, здебільша в окулярах, пригорблене, з дошковатими грудьми. Обійшовши Відень, увесь у середині і по його периферіях зайшов вечером до „Ратгавскелер". Тут так, як за давних часів: у гарній обширній залі повно гостей, знамените вино та дешеве. У задумі виїздив я з Відня і з жалем, але не за теперішним Віднем а давним веселим, з яким прожив я свої найкращі молоді літа.

Перша стація моєї дороги до Італії була Гориція та її околиці на те, щоби відвідати військові цвинтарі та гріб свого сина. Подаю до відома всіх, що брали участь у страшних боях на італійському фронті і тій рідні, що їх сини або брати погибли там, що Італійці з великим пієтизмом удержують цвинтарі поляглих—погибших викопано і перенесено до окремих цвинтарів, де рядами лежать без ріжниці народности, релігії та шаржі. Кожний поляглий має камяний памятник масивний, вкопаний в землю. На памятнику є залізна плита з емальованим написом, імя і прізвище поляглого, шаржа, полк, в якім служив і число гробу. Всі, що їх розпізнано мають окремий гріб, нерозпізнані мають масові гроби по 2, 4, 5, 10, 25, 40, 50 разом і на такім масовім гробі на памятку виписані стількито „Austriaco". На кождім гробі засаджено офіціяльно по чотири лілеї. Порядок і лад військових цвинтарів удержує італійське міністерство війни. Військових цвинтарів є тут велика маса, по обох боках ріки Ізонцо, що кілька кільометрів під горами і на горах як Ославія, Подгора, Монте Саботіно та инші. Є цвинтарі, які мають по кілька тисяч могил і більші по 10—15.000. Кожний цвинтар обведений муром, на якім насаджений залізний паркан. До цвинтаря веде солідна залізна брама, зачинена на колодку. Хто хоче відвідати гріб свого близького, мусить зголоситися до цвинтарника (cimeterio), який має метрику поляглих; він переглядає список і по числі веде інтересованого на гріб. Инших памятників на гробі ставляти не вільно, хіба за дозволом міністерства війни. Вільно кожному гріб своїх близьких обложити камінням, засадити кущі, квіти. На кожнім майже цвинтарі є муровані каплиці, де зложено кости, як черепи і кістки тих вояків, що їх порозривали ґранати і порозкидали на всі сторони. Всі ці позбирані кістки вложено в каплицях. Каплиці ці осклені, зачинені. На середині цвинтаря на видним місці стоїть велика камінна колюмна, на якій в італійській мові виписано „Obelisco eretto in honore ai caduti sub Oslavia. У вході до цвинтаря є напис: „Cimitero militare".

(Продовження буде.)

ОСТАННІ ВІСТИ.

Анґлія й нім. предложення.

„Дейлі тел." довідується, що анґлійський міністер загр. сп. усталив погляди анґл. уряду на нім. предложення в меморандумі. М. и. Анґлія годиться на приступлення Німеччини до С. Народів на рівних правах і обовязках, коли Німеччина сповнить свої зобовязання щодо сх. границь; гарант. пакт. не може містити нічого що противилося би постановам версальського договору; Анґлія зобовязується не заключати союзів в разі війни в Европі; Анґлія не годиться на постанови, що противилися би верс. договорови щодо статуту Австрії, головнож не згодиться на злуку Австрії з Німеччиною.

Смерть марш. Френча.

22. V. помер машр. Френч командант анґлійських військ у першій добі великої війни.

Кріза бельґ. уряду.

За внесенням ліб. посла Макса про заяву недовіря для бельґійського уряду заявилося 98 гол. проти 73 на загальне число 180 голосуючих. Уряд подався до димісії.

Амундсен на бігуні.

Амундсен повідомив 21. травня з корабля „Фрам" на Шпіцбергені, що рішився виконати пробний лет з Кінгсбей. Рівночасно корабель „Гобебі" виплив поза межі ледів, щоби помагати йому в разі потреби. Лет буде відбуватися в півн. напрямку здовж берегів данського острова. В разі успіху летітиме дальше до бігуна. „Н. Фр. Пр." зазначує, що лет Амундсена був несподіванкою, бо сподівалися його щойно з кінцем ц. м. Колиб лет удався, то можна догадуватися, що Ам. вже на бігуні.

Артистичний театр „Комета".

(під протекторатом кооперативи „Український Театр" під артистичним проводом Миколи Вороного).

Заїхав до Рогатина на перші свої вистави спокійно, тихо, без реклями, без приготування. Заїхав на дві вистави. Зустрівся з таким холодом, з яким зустрічається в нас уская річ нова, уське діло, що не йде втертим шляхом.

І замість двох — дав чотири вистави. І після останньої — вистави для молоді в гімназії—виїздить переможцем. Вспіг зазнати сцену й салю, себе й видців в одну гармонійну цілість. Виїздить, залишаючи у всіх, хто бував на цих виставах, повне зрозуміння для своїх нових починів.

Програма вечорів дуже ріжнородна: Гумористична сценка Маковея: „Переворот", один з новіших творів найкращого нашого сьогочасного сентиментально-ліричного гумориста, ліонічна сценка Олеся: „Тихого вечора", перлинка великого творця такого задріського й скупого на драматичні етюди поета, вкінці гумореска: „Ніч поважениів", сплітаються в гармонійну цілість з музичними продукціями О. Шлапаківни, з декламаціями М. Вороного й М. Осипка, танечними дуэтами О. Голінинської та Бенцаля й врешті теноровим та басовим сольом.

На велику увагу заслуговує програма вистави для шкільної молоді. Промова М. Вороного, якою він пояснив завдання цього театру й тепле слово до молоді в справі „Тихого вечора" О. Олеся, добірна програма, яка моглаб перейти й найгострішу цензуру, врешті артистичне виконання програми з можливо найбільшим вкладом праці — значне таке небувале в наших обставинах, коли то загально вважається, що з молоддю й селянством можна поводитися легковажно, — ця як кажу, вистава засвідчила, що артистичний театр „Комета" заслуговує на назву „артистичного" і його режісер п. Вороний не дасть йому із цього шляху скинутися.

Бо скинутися дуже легко! Нехай тільки та частина громадянства, яка має претенсію називатися інтеліґентною та має про себе переконання, що розуміє мистецтво — нехай, кажу, та частина громадянства в незрозумінні завдання цього театру поставиться до нього холодно, фінансова управа театру моглаб дуже легко забажати пошукати собі иншої публики. І щезнуть тоді зі сцени чарівні слова поетів, на їх місце залунає грубе слово дубочиніх, що робитиме касу. Одначе я певен, що почини нинішнього режісера знайдуть відгомін у громадянстві.

Коли ж праця режісера п. Вороного знайде відгомін серед громадянства, він мусітиме збільшувати репертуар свого театру і в нашому часі, такому вбогому на літературну й мистецьку творчість, може не обставина дати почин до нової обєднаної праці поетів і мистців. Шлях перед творцями гарний—щасливе пройдення його залежить від того, чи схоче громадянство зрозуміти ці почини.

Не можу не згадати про те, що „власна оркестра", на ділі артистичний квартет під проводом О. Шлапаківни, помагає утримувати сердечний звязок між сценою і салею. Приємне враження роблять стилізовані декорації мистців Коржуна, Лісовського і Крижанівського. Одним словом мила, гармонійна цілість.

Кооператива „Український Театр", перейнявши протекторат над цим інтімним театром, вступає на шлях здійснювання свого великого завдання у майбутньому. Тепер слово за громадянством: воно вкаже в найблизшому часі, чи, вплачуючи паї до театральної кооперативи, даває „відчіпного", чи справді зрозуміло завдання й відчуло потребу артистичного театру в великому стилі, до якого приготуванням я вважаю цей інтімний театр під артистичним проводом М. Вороного.

У Рогатині, 19. травня 1925.

Антін Крушельницький.

Дрібні вістки.

Ґен. комісар Ліґи Націй Ціммерман заінятий санацією фінансів і нар. господарства Австрії, відвідав Варшаву, відкіль виїхав вчора на 1 день до Кракова. З Кракова поверне аеропляном до Відня. Ціль його подорожі: пошукання можливостей корисних для Австрії торговельних союзів.

Пашіч, найстарший віком сучасний прем'єр Юґославії, тяжко недужий. Невиключене, що на стан його здоровля подіяли в останні події в Юґославії, де мало-що не вилетіли в повітря усі кращі білгородські будівлі.

У французькому Мароку йдуть завзяті бої між французькими військами і військами Абдуль Крима. Французький комунікат з 20. травня стверджує, що Абдуль Кримові вдалося прорвати французький фронт 21. травня вечером французький уряд випустив комунікат, в якім

каже, що Ріфкабілі почали війну ще за згоди Еврiо та ця війна не спричинить для Франції тяжких основних втрат.

В Еспанії арештовано з наказу дирекції 20-тилітнього сина великого еспанського письменника Бляско Ібанеса, який є непримиримим ворогом еспанського короля Альфонса XIII.

З Бомбаю доносить „Таймс“, що там відбулася конференція тамошніх гіндуських політиків, на якій видно було занепад популярности Ганді. Голова конференції інформував зібраних, що Магатма Ганді втратив всю популярність, що почувається вичерпаним, та що небавом усунеться цілковито від участи в політичному життю.

Большевики — як заявив на останньому зїзді рад у Москві Наркомфін Сокольников — задумують витягнути з англійських банків все зложене там золоте покриття своє валюти, в сумі 200 міліонів рублів та розмістити його частинно в себе а частинно в банках инших держав а передовсім у Берліні та Парижі.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє число „Діла“ сконфіскувала прокуратура за два уступи з новинки п. з. Денунціяція „Слова Польского“.

— **Голодівка політичних вязнів.** З Луцька телеграфують нам: Політичні вязні, українські селяне запроторені в луцьку тюрму при масових арештуваннях по всій Волині, розпочали дня 20-го травня голодівку. Причина: невиносимі тюремні умови, сидження у келіях всуміш з кримінальними арештантами, безпідставність арештування і відволікання слідства.

— **Ще по вбивства дир. Софрона Матвієса.** Головна розправа проти обвинувачених у вбивстві бл. п. дир. С. Матвієса відбудеться перед кривим сенатом в Густі на Підкарпаттю ЧСР. дня 18. VI. 1925 року. Оборону Микити Дмитра перебрав д-р Олександер Балаж з Густу, оборону Зорохтея Волод. і Фреїва Степана перебрали д-р Олекса Гупаловський і д-р Михайло Бращайко, — оба адвокати з Ужгороду.

— **Новий напад диверзійної ватаги.** В селі Михайлки на Поліссю є великий тартак, на який напала вчора диверзійна ватага, зложена з 50-ти осіб, узброєних у револьвери та рушниці. Ватага поділилась на дві групи: одна окружила магазини, друга виконувала обовязки розвідки та охорони. Ватага цілковито ограбила харчовий магазин а крім цього ограбила особисто деяких урядників. Ті, що ставили опір, впали жертвою нерівної боротьби або були ранені. Вбиті урядники Гожонін і Косцюшко. Важко ранені урядники М. Міхальскі, Пешковскі, Цеголяк і жінка урядника Сиркова. Перевівши вдатно операцію, ватага залишила поквітування такого змісту: Одержано частину доходів з експльоатації білоруських лісів, якої допускаються польські рекіни. Посвідка писана на білоруській мові. Ватага звала себе шостим відділом головного штабу партизанів західної Білоруси. Цікаво, що в часі нападу було у тартаку триста робітників, які заховалися до великої шопи і на напад не реагували. Урядові відомости стверджують, що у ватазі беруть участь перш за все зредуковані робітники тартаку.

— **Цілий залізничий тор щез невідомо куди.** Краківський „Наприд“ подає таку сензаційну відомість: Ось до бидгоської (бромберської) дирекції залізниць зїхала міністерська комісія для провірення одної з бидгоських залізничих ліній. Та на велике здивування комісії виявилося, що цілий тор кудись подівся, щез як голка. Шини, телеграф, будинки і все инше пощезало. Лишився тільки насип, що поріс буйно травою. Виглядає воно на байку. В нинішніх часах це питома польська байка. Вона пригадує ті славетні історії з часів будови східно-сибірської і манджурської залізниці, коли урядові комісії, що їздили відбирати нові лінії заставали замісць них тільки попелища або купи розвалин, а підприємці розводили тільки руками та домагалися відшкодування за шкоди, яких зазнали буцімто від манджурських бандитів. Та инша справа з Манджурією заперед кільканадцяти літ, а инша справа з европейською Польщею.

— **Судові процеси в цифрах.** У польському соймі навів недавно міністр справедливости статистичні дані про судове процесування в Польщі. Цифри ці цікаві. Ось в минулому році суди полагодили 4,165,000 процесових справ у всіх інстанціях. З того виходить, що кожний шестий чоловік у Польщі веде процес. Суддів було в тому часі 2384, отже на одного випадало 1750 справ.

— **Сила армії СРСР.** На останньому всесоюзному зїзді Рад у Москві виголосив велику промову про становище червоної армії теперішній голова революційно-воєнної ради Фрунзе. Він сказав, що під теперішню пору нараховує та армія 622 тисячі жовнірів. Число це не може бути поменшене з огляду на міжнародні відносини. Не зважаючи на недостатнє технічне виввінування, боєва міць червоної армії є, на думку Фрунзе, значна. Далі промовець підкреслив необхідність праці над розвитком військового летунства. Треба заохочувати молодь, щоби добровільно вступала до повітряної флоти. Крім того необхідно за всяку ціну довести до того, щоби унезалежнити себе під оглядом летунського виввінування від закордону. В тому напрям зроблено багато. На протязі минулих 3-ох літ закуплено закордоном 700 літаків. Але вже цього року звідти нічого спроваджуватись не буде, бо продукційність російських фабрик доходить вже до передвоєнної практики.

— **Відомости про П. Скоропадського.** З Берліна пишуть нам, що був. гетьман в останні часи почав явно схилятись до свого колишнього політичного курсу і сходитися з Росіянами. Особливим довірям його користується відомий україножер Кочокольцов (б. міністр земельн. справ 1-го кабінету Лизогуба). Недавно відбулося побачення Скоропадського з ген. Врангелем. Серед берлінських Українців багато балакають тепер про близькі зносини Скоропадського з одного боку з російськими „кириловцями“, а з другого — з американською „Січю“, на якої чолі стоїть, як відомо, ген Осип Назарук.

— **Стріча бандита „Паніча“ з гр. Потоцким.** „Слово польске“ подає: „В понеділок вечером вибрався гр. Потоцкий в тов. гр. Тарнавскої та сина одного з урядників ординації — на поїздку по своїх лісах за Вислоком. В часі повороту біля 9-ої години вискочив нагло з гущавини ославлений бандит „Паніч“ разом зі своїм товаришом по фаху і під загрозою револьверів оба бандити затримали повозку. Переїзджаючих візвали до піднесення рук догори а потім взялися з графами в розмову, при чому зовсім не вязалися добором висловів на адресу влади а з окрема кпили собі з усіх органів безпечества. На пропозицію графині Тарновскої граф Потоцкий почастував бандитів папіросами, а вони бажаючи віддячитися потрактували графів горівкою, при чому один із них загрозив їм на випадок відмови. Опісля оба бандити попрощали гр. Потоцкого, якому подали руку та відійшли повільним кроком до ліса. Рівночасно відбувалася велика поліційна облава за „Панічом“ у ярославському і переворському повітах...“

— **Антисемітизм румунського професора.** Провідник румунських лібералів проф. Иорга виступив у пресі з пропозицією, щоби негайно приступити до румунізації румунських міст, які є цілковито жидівськими. Він проектує дуже простий засіб: виселити з міст усіх Жидів, а на їх місце спровадити румунських селян. Для першого експерименту професор пропонує Ясси.

— **Численне потомство.** У Вуест-Керк. белгійської провінції Лімбург, помер тими днями тамошний селянин Генрих Ван Мехелен у 96 році життя. Він лишив по собі 14-теро дітей, 108 внуків і 150 правнуків. В похороні родоначальника взяло участь ціле потомство в числі 250 душ.

— **Загальні збори** Української Видавничої Спілки відбудуться в неділю 24. н. м. о 11. годині перед полуднем у помешканню п. Вол. Гнатюка, вул. Чарнецького ч. 24.

✝ Посмертні згадки.

Проф. Григорій Наливайко, шкільний радник і управитель філії Академічної гімназії у Львові, член і був. голова „Учительської Громади“, член УПТ., „Української Бесіди“ й инших українських товариств у Львові, помер по тяжкій недузі дня 22. травня 1925 року на 65 році життя, а 38 р. учительської служби. Покійний, як селянський син зі Золочівщини, здобував тяжкою, впертою працею своє фахове й суспільне становище й належав до найчільніших одиниць свого звання. Працюючи за весь час своєї довголітньої педагогічної практики переважно по українських гімназіях, посвячував усю свою невичерпану енергію на освіту й виховання української молоді. Молодь Покійний любив, старався її помагати в матеріяльній скруті, тому дуже ревно займався гімназійним запомоговим Т-вом „Руслан“ й українськими Бурсами. Належав всюди до їх виділів, дбав також про їхнє приміщення та матеріяльну забезпеку. Під тим оглядом багато завдячує Покійному українська бурса в Коломиї, де він учителював під дир. Недільським і звідки виніс найкрасші спомини — про гуцульську молодь — на ціле життя. У Львові Покійний був від 1904 р. у головнім заведенню акад. гімназії, а від 1921 р. став управителем філії тоїж гімназії, вкладаючи в неї всю свою енергію, душу, знання й любов — зберігаючи цю улюблену школу перед ріжними зовнішними ударами і неприємностями. Здобув собі через це любов учеників, пошану і признання в учительськім зборі. Вічна Память Його імени! — Похорон відбудеться в неділю, дня 24. V. о 3 год. пополудні з крипти Бернардинів.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський театр О. Міткевич.
Заліщики — Саля Нар. Дому.
Неділя 24.V. „Мазепа“.
Товсте, саля „Ґазди“.
Четвер 21.V. „Маруся Богуславка“.
Пятниця 22.V. „Пан Теводовський“.
Субота 23.V. „Вихрест“.
Раніщі замовлення білетів на вистави у м. Товстім приймає кооператива „Народній Дім“. 1874 18—?

З Тов-а „Учительська Громада“. Конференція львівських україністів з реферетом д-ра О. Макарушки і кореферетом д-ра В. Щурата відбудеться 28 травня; — Загальні Збори львівської філії 31. травня; оба рази о год. 10. в салі засідань Тов-а „Просвіта“. — Всіх товаришів учителів Українців вищих шкіл взивається взяти участь в Надзвичайнім Загальнім Зібранню у Львові 29 червня, а крім цього всіх україністів-товаришів у загальній краєвій конференції також у Львові 28. червня ц. р. Порядок нарад і місце зборів подасться пізнійше. 1997 1—1

Обєднані Українські Товариства в Сяноці уладжують дня 28. травня 1925 в салі кіна „Утіха“ о год. 8. вечером Шевченківський Концерт при ласкавій співучасти українського хору в Кросні та хору читальні „Просвіти“ в Сяноці, на котрий запрошується дооколичне громадянство. — Окремих запрошень не розсилається. 1—1

На будову „Нар. Дому“ на Личакові зложили по 2 зол. горожане тої дільниці: Вп. М. Волянська, Ів. Хомів, В. Чура, дальше надвижка зі свяченого 48'74 зол. Галушка 3 зол. д-р Евг. Гроздецький незпринятий гонорар 150 зол., „Нар. Торговля“ 50 зол. Всім Вп. Жертводавцям щире Спаси-Біг, при чім звертаємо увагу всіх Українців Личакова на жертву „Нар. Торговлі“, яка тямить про наші потреби, тому і ми повинні памятати ставати її членами та всі свої закупи полагоджувати у неї. — Виділ Читальні. 1—1

Прогулька тов-а „Плай“ в неділю 24 травня ц. р. р. не відбудеться з причин незалежних від виділу. На неділю 30. травня приготовляється прогулька до Бубнища: в разі зголошення більшого числа учасників буде знижка залізничих білетів.

Поминальне Богослуження за бл. п. Ананію Степанова, сотника У. Г. А. відбудеться дня 25. травня в Волоській церкві (при вул. Руській) о 7. год. рано. 1998 1—1

Повідомляється Вп. жертводавців, що датки зібрані для „лікаря-інваліда“ в сумі 111 зол. відіслано на його лічення до санаторії в Неаполі дня 6. мая 1922. — Комітет допомоги. 1—1

Діти до Риманова! Як минулого так і цього року уладжує Братство св. о. Миколая в Перемишлі, кольонії для дітей до Риманова. Управа кольонії постарається о вигідну хату. Приймається дівчатка і хлопців від 5—16 літ. Зголошення приймається до 15. червня, виїзд дітей буде слідувати 1. липня ц. р., та кольонія буде тревати до 15. серпня ц. р. Близші інформації уділяє Ол. Кишакевич в Перемишлі, вул. Щитова 4., від якої управою виїздить кольонія. 1990 2-4

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає **О. Костин.** Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.